

En riktig karl kramas ofta

Härom morgonen vaknade jag med ett sexårigt värmepaket bredvid mig i sängen. Utan att vara riktigt vaken kröp han intill mig, lade sin magra arm om min hals och suckade förnöjt.

Vi kramades och gosade en bra stund, och jag låg och tänkte på hur värdefullt det är med kroppskontakt, både för mitt eget välbefinnande och för barnens känslomässiga utveckling. Kramar och smekningar frisätter endorfiner i kroppen. Det är kroppens egna små glädjemolekyler som ger oss en känsla av välbehag, dämpar smärta och stimulerar oss. Jag är övertygad om att många kramar och smekningar hjälper mina barn att lära känna sig själva och sina kroppar. Att flera gånger om dagen bli påmind om att de är älskade bidrar också till att bygga upp en grundtrygghet och ett självförtroende som de behöver under färdan mot vuxenlivet.

Jag anser att det kramas för lite i vår värld idag. Speciellt vi män är ofta lätt handikappade på det området. Ibland blir det pinsamt tydligt, som när två par skiljs åt efter en trevlig kväll. Först kramar kvinnorna om varandra, sedan kramar de om varandras män. Sedan står två förlägna män mitt emot varann och undrar vad de skall göra. Ibland blir det en hastig kram, men oftare ett kort manligt handslag eller en tafatt klapp på axeln. Nog luktar det lite homofobi ibland, men mest är det nog ovana.

Pedofilskräck

Numera är vi män också sämre på att kramas och kela med barn, om inte våra egna så åtminstone andras. Här spelar säkert de senaste årens avslöjanden av pedofiler in. Mediastormen kring de fall som blivit kända kan nog bidra till att vi inbillar oss att pedofiler är vanligare än de är. Inte minst de många duktiga män som jobbar i barnomsorgen drabbas av outtalade misstankar, i de allra flesta fall ogrundade.

För en tid sedan beskrev HT ett fall med en man i Hudiksvall som anklagades för ett sexuellt övergrepp på en grannflicka, där mannens egen version gick ut på att det bara handlade om välvillig omsorg sedan flickan gjort sig illa. Jag vill understryka att jag inte har någon kunskap om händelsen utöver vad som framgått av tidningsreferatet. Den räcker inte för att avgöra om händelsen var så oskyldig eller om det är en bortförklaring.

Men blotta möjligheten att mannens version är sann skrämmer mig. I så fall är han offer för en hysteri byggd på villfarelsen att varje man som närmar sig ett barn förmodligen gör det med skumma avsikter.

Boten värre än soten

Blotta rädslan för att samma sak skulle kunna hända mig gör att jag drar mig för att visa andras barn en ömhet som jag egentligen tror de skulle kunna må bra av. Om många gör likadant är jag rädd att boten kan bli värre än soten. Misstänksamheten som sprider sig skapar rädslor och hindrar på det viset normala och nyttiga ömhetsbevis.

Självfallet skall en vuxens kel med ett barn inte vara av sexuell natur. Med några få tragiska undantag vet vi vuxna också instinktivt var gränsen går och gör halt innan vi nått den zon där vi kränker barnets integritet. Men det finns ingen knivskarp gräns, utan "vanliga" ömhetsbevis och sex är två sidor av samma mynt. Därför tror jag att mina smekningar har betydelse för mina barns framtida utveckling till sexuella varelser. Att de kan njuta av vanliga ömhetsbevis gör dem bättre rustade att så småningom njuta av alla det vuxna kärlekslivets fröjder. Mycket simträning på grunt vatten ger säkerhet nog att utan rädsla simma ut på djupt vatten, bildligt talat.

Pojkar som inte ser män visa ömhet, utan istället kanske får hela sin bild av manliga ömhetsbevis från dålig pornografi, löper större risk att haverera när det är dags att närma sig det motsatta könet. Just därför kan skräcken för pedofiler paradoxalt nog leda till att vi får fler unga pojkar med en snedvriden syn på sexualitet. Så tror åtminstone jag.

Inte lust just då

Styrkt av dessa funderingar klev jag upp och letade rätt på fyraåringen för att bestå honom samma välgörande behandling som hans bror. Men han hade inte tid. Han var strängt upptagen med att räkna plastpärlor som var uppträdde på ett snöre. Det var bara att vänta tills en stund senare, då han var mera mottaglig för mina omsorger.

Det ledde till ytterligare funderingar. Jag försöker lära mina barn att det är rätt och naturligt att ha mycket kroppskontakt. Men det gäller också att de vet att de själva väljer när de vill kramas och inte. Har de inte lust just då måste också jag respektera det. "För att det skall bli en kram måste man vara två som vill", brukar jag säga till mina barn. Målet med det är att de skall lära sig både att visa och förvänta sig respekt för sin egen integritet.

Jag anser alltså att det kramas för lite i vår värld. Men jag förespråkar inte att alla skall gå runt och kramas utan urskillning. Den fysiska närheten måste svara mot en känslomässig. Det är först när det byggts upp en ömsesidig sympati på det mänskliga planet som jag känner mig redo att släppa någon innanför det säkerhetsavstånd på några decimeter som jag annars vill ha till andra människor. Och ibland kanske jag inte har lust ändå.

Förr i världen ansågs "en riktig karl" vara en som gärna hade många sexuella erövringar på sin meritlista men i övrigt var sparsam med känslöbevis. Om nu Darwin hade rätt i sin tes om det naturliga urvalet så kommer nog vår tids alla kloka och starka kvinnor med tiden att se till att så klen begåvade män inte får tillfälle att reproducera sig.

2000-talets man kramas ofta.

Med både män, kvinnor och barn.

Men bara med dem som vill.

Roland Hamlin

Roland Hamlin, Delsbo, är glesbygdsutvecklare i Svågadalen, gift och trebarnsfar.